

Ghazel

Mihai Eminescu

Tu, cu cruzime m-ai respins, când am voit, copilă,
Să devastez frumsețea ta cea dulce, făr- de milă -
Și totuși corpul tău e plin de-o coaptă tinerețe,
Tu, al amorului duios demonică prăsilă!
Eu am plecat purtând în piept durerea-mi toată scrisă,
Precum al primăverii vânt duce-n văzduh o filă;
Dar noaptea când am adormit, atunci durerea-mi toată
Se ghemuiește-n inima-mi, o arde ș-o împilă;
Părea din somn că m-am trezit și te-am văzut pe patu-mi,
Boțind cearșaful meu cel alb cu mâna ta gentilă;
Abia al hainei tale gaz de umăru-ți se ține
Și sânii tăi s-au liberat de-a hainei crudă silă
Și proaspeți, albi, rotunzi și tari ei se ridic, se lasă
Și ochii tăi în lacrimi ard, în lacrimi dulci de milă.
La răsuflarea cald-a ta se coace-uscata gură,
Se văd frumoși mărgăritari ce-ntredeschiși defilă.
Cu brațul meu eu șalele ți le-ncleștai sălbatec
Și-am vrut să-ți mușc gurița ta de tremurai febrilă,
Și tu te aperi surâzând, c-o mân-acoperi sânii,
Privirea ta înoată ud, când blândă, când ostilă,
De bunăvoie, lăncezind, te lași de șold răpită,
Dar retrezită din amor tu te desfaci cu silă,
Și de turbare s-a-ncleștat, s-a strâns gurița-ți creață;
Tu de pe frunte păru-ți dai, plângi tremurând, copilă,
În șolduri boiul ți-l îndoi ș-ai vrea să-mi scapi din mână,
Precum se-ndoaie, vrând s-o rupi, în degete-o zambilă.
Dar sângele tău dulce-acum ca mierea cea de struguri
În vine-ți fierbe nebunit, și mintea o exilă.
Atunci căzuși pe pieptul meu o sarcină în friguri,
Un fruct răscopt de-amorului căldură fără milă,
Ai mai gemut o dată clar ca omul care moare,
Apoi te lăsași patimii ce te ardea, Sibyllă,
Și-n lupta noastră te-am adus sub greul vieții mele,
Pecete-am rupt, ce pân-acum junețea ți-o sigilă -
Un corp am fost îngemănat trăind o viaț-obscură,
Demonic-dulce, amoros, spasmodică, febrilă,
Și sufletele noastre-atunci pe buze atârinate
S-au contopit în sărutări, în dezmierdări, în milă,
Parc-am trecut noi amândoi în noaptea neființei,
Ne-am sugrumat în sărutări, ne-am omorât, copilă!